

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIS. — EXCUBANT LUCIEN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

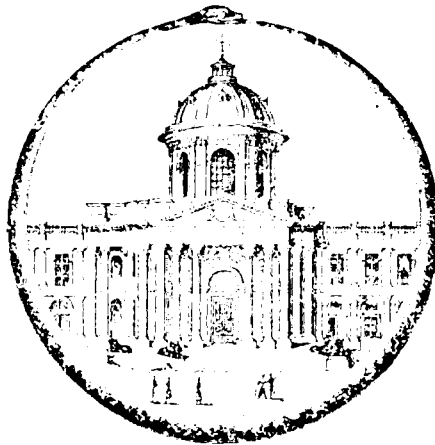
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

· GUILLMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indolem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, ejus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut GUILIELMUS DINDORF per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historicorum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἀσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερῶν ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἑκάστοις ἄλλη τις
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερῶν ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πολ-
λὴ δὲ καὶ τούτω διαφορά,) καὶ τῶν ἐν αὐτῇ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχω δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρὸς. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναῖοι παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκείνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο κατ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, ὃς πρῶτος ἀρχιερέων
Ἦρκανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Ματθίας ὁ Ἡλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Ματθίας ὁ Κυρτός
ἐπικληθεὶς, ἀρχόντος Ἦρκανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνῶν ἐτεῖ τῆς Ἀλεξάνδρας
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Ματθίας βασιλευόντος Ἀρχελαοῦ
τὸ δέκατον, Ματθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἦρκανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἐτεῖ τετάρτῳ τῆς Οὐδεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστος, ἐνῶν δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὥς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡβρον,
οὕτω παρατίθεμαι, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Ματθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλεονὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπὴνείτο, γνωριμώτατος ὧν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Ματθία τοῦνομα (ἐγεγονέει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύκο-
πτον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὧν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπρηνόμην, συνισ-
τῶν αἰὲ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πούτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριδέστερόν
τι γινῶναι. Περὶ ἑκατάδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
θην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσὶν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendidi generis
indiciū est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succe-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Ille vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem :
et in his unus Matthias, Ephraie filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Cæsaris.
Mihi porro tres sunt liberi : Hyrcanus quidem maximus,
auno quarto natus imperii Vespasiani Cæsaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium afferō, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lymis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
litterarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκεις εἶπαμεν·) οὕτως γὰρ ὄφειν αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάθοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διηλθόν· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἐμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας
 5 εἶναι, πυθόμενός τινα Βανούιν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφῇ δὲ τὴν αὐτομάτως φουμένην προσφερόμενον, ψυχρῇ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνείαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-
 10 φας παρ' αὐτῷ ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τε-
 * λειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχων ἠρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵ-
 ρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλ-
 λησι Στωϊκῇ λεγομένη

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἑνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεγθισομένην αἰ-
 τίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλιξ τῆς Ἰουδαίας ἐπετρό-
 πευεν, ἱερεῖς τινες συνήθεις ἐμοί, καλοὺς καὶ καθοὺς, διὰ
 μικρὰν καὶ τὴν τυχοῦσαν αἰτίαν ὄχσας εἰς τὴν Ῥώ-
 20 μην ἐπεμψέ, λόγον ὑφ' ἑξόντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ
 πόρον εὐρέσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυ-
 θόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάθοντο τῆς
 εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ κα-
 25 ρούσις, ἀφικόμεν εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ
 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ
 μέσον τὸν Ἀδρίαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες,
 δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνηξάμεθα. Καὶ περὶ ἀργομένην
 ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρη-
 30 ναϊκῷ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες
 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς
 τὸ πλοῖον. Δικασθεὶς δ' εἰς τὴν Δικαιάρχειαν, ἣν
 Ποτιόλους Ἴταλοι καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμεν Ἀλι-
 τύρῳ, (μιμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι κα-
 ταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππη-
 35 ῖα τοῦ Καίσαρος γυναῖκα γνωσθεὶς, προνοῶν ὡς τάχιστα
 παρακαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλων δὲ
 δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς
 Ποππηίας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκείαν.

δ'. Καταλαμβάνου δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ
 40 πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονούντας.
 Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ με-
 τανοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς
 πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μό-
 νην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·
 45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι
 καὶ γενεαῖς καὶ σπέρσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κα-
 κῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς
 ἐνεκεῖμην ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέ-
 50 μου τοῦ τέλους γενήσεσθαι προαυρίμενος. Οὐ μὲν ἔπεισα·
 πολλὴ γὰρ ἦ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δεῖσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μί-
 σους ἀφικόμεν καὶ ὑποψίας, ὡς τὰ τῶν πολεμίων φρο-
 νῶν, καὶ κινδυνεύου ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῆναι,
 ἐγομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φροῦριον, εἰς τὸ

norum, uli sapius diximus :) ita enim fore putabam ut
 optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vi-
 ta igitur duriter acta multisque laboribus exerta, tres
 sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia salis
 mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banun no-
 mine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus para-
 tem, alimentisque sponte provenientius vescentem, cre-
 brisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in sancti-
 moniam, corpori ejus institutum sectari; exactisque in ejus
 contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expetiveram,
 perfecissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti
 natus, vitam instituere exorsus sum convenienter Phari-
 saeorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam
 Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut
 ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo
 tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quos-
 dam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob cul-
 pam leviculam et contemnendam, Romam misit, causam
 suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire
 viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet
 in malis, non obliti essent suae in Deum pietatis, et fidei ac
 nunciis vitam sustentarent, Romam perveni, multis in
 mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus
 Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sex-
 centi, totam per noctem natavimus. Et tandem sub dili-
 culum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et
 alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usi natatu, in
 eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicarchiam,
 quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Ali-
 turgi, (erat autem is mimorum actor in magna apud Nero-
 nem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppaeae
 uxori Caesaris innotui, id quam occisime ago ut meis apud
 ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter
 hoc beneficium magnis muneribus cohonestatus essem a
 Poppaea, in patriam revertebar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum
 studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde
 elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere,
 utque ad saniozem mentem redirent suadebam, ob oculos
 positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non
 solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate
 et prospero rerum successu; insuper monebam ne temere
 et imprudenter admodum patriam et genus suum et se
 ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent.
 Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instabam
 ut a bello eos delhortarer, ut qui animo praeviderem exitum
 illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi
 in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcaudo, in
 odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem
 cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de
 vita periclitarer, occurrata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρῳ ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μανασίου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεβελθὼν τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς
πρώτους τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ-
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅπλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπόρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς παύειν οὐ δυνάμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρестῶτος, συγκρατεῖν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζ-
οντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάντα, παύσειν τὸν νεωτερισμὸν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντός ἡμῶν ἔθνους. Ἐπὶ-
βησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον οἱ τὸν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἡλπίσαν,
προσγενομένης καὶ ἐτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς περὶ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἐκυτοῖς Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναιξὶ καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὕτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεώτερόν
τι περρονήκεσαν, οὕτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπίβουλον. Σκυθοπολιταὶ δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρανομώτατα διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἐξώθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐβιάσαντο κατὰ τῶν ὁμορῶν ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνόικους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διερχόμενοι, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὁμοίᾳ δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
δεδηλώκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθην, βουλόμενος
παραστήσει τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔρχομεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρῶτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἀμὲν τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅπλων, δεισάντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριοι γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, δ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὕτω πᾶσαν Ῥωμαίων ἀφρεσάναι, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἀλ-
λους τῶν ἱερῶν, καλοὺς καγαθοὺς ἀνδρας, Ἰωάκρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντας τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάζοντας ὥς ἐστιν ἄμεινον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις ἀεὶ
μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαθὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀρικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἡδύον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post caedem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocri nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos compescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continherent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem invexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quae huiusmodi erat. Nam
Syriae orbium nobis finitimarum incolae Iudaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Iudaeis exteris, Iudaeos qui apud ipsos erant vi
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, oblitii fidei iniquis et sociis debitis,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpassi sunt qui Damascus habitabant Ju-
daeï. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Iudaico: nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Iudaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymi-
tarum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritique ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea assevari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciatur quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperissem, in Galileam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
solicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκρικότων αὐτὴν τῶν Γαλιλαίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτείνοιν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπήλλαξα τοῦ πόδου, πέισας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οὐλειοὺς ὑμνηροῦντας Γεσιῶν· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιβεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἡῦρον ἐφ' ὅπλα κεχωρηκότας ἦδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

- 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσχημόνων, ἦρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης ὁ Μιτροῦ καὶ Ἡρώδης ὁ τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφὸς ὁ τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
- 15 λείως γενόμενός ποτε ἑπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγγανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες σὺν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνων ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πείσει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
- 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιμαίνης. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, ἐξ ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος ὁ Πίστου πῆξ, ὁ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
- 25 μεταβολῆς οὐόμενος δύναμιν ἐαυτῷ περιποιήσιν. Παρελθὼν σὺν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰὲ τῆς Γαλιλαίας, ἀρξείην δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετράρχου καὶ κτίστου γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπρωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
- 30 ριῶν ὑπακοῦειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμειναι δὲ καὶ μέχρι Φηλικος προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἔλεγεν αὐτοὺς ἡττημένους, τῷ νεωτέρῳ δωρεάν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἀρξαι γὰρ εὐθὺς
- 35 τὴν μὲν Σέπρωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τοῦτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλείως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
- 40 εἶθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἀρξείην γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπρωριτάς μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) με-
- 45 γάλῃ χειρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι. Ταῦτα λέγων προετρέβητο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἰκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περιεῖναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
- 60 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περισσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἴτιος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσωμεν. Τότε δὲ πέισας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis inita, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *utiliora* persuasissem multitudini, permississemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolas reperiebam prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant : una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compus Compai filii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat ;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abreptus : natura enim furiosior erat. Altera vero factio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat : rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia potiretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnitebatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primatum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse : hanc autem praerminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisse, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisse. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniori Agrippae : statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem existisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque hisce de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertendae auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ ὅπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τούτοις ἐμπύρησαι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριάδος καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγχανον κείμεναι.

10. Καὶ Τιβεριάς μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχала δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευί, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων· μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾶτο, καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πάνυ προθυμύμενος. Τὰ γὰρ περίεθνε Γαδαρῆνοι καὶ Γαβαρῆνοι, Σωγανᾶιοι καὶ Τύρριοι, πολλὴν ἀθροίσαντες δύναμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχала κατὰ κράτος· καὶ 15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέζευξαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίξει πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένοις ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχала κρείττονα πάλιν ἀνακτίσας, τεύχεσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς 20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

11. Γάμαλα δὲ πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δ' Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππα, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένης 25 καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μαναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλώνιοι τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξαι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας ὁ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ 30 πέμπτῃ φεύγει περιθετῇ χρησάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατάδολος γενέσθαι. Καὶ παραγινόμενος εἰς τινα τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς ὁροὺς Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστασῶν ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοούμενον ἐμ- 35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλει. Πυρ τοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππα καὶ Βερενίκῃ δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρον. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ τῇ 40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντήσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαβὼν οὖν ὁ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀρχεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανείσθαι 45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικόμενον τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλναι ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίους πολυμῆιν, ἀπέκτεινε. 50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεύτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν τί τοι συμβεβηκὸς εἴη τῷ ἀποσταλέντι, δι' ὃ βραδύνειεν. Καὶ τοῦτον δὲ παρaxyνόμενον ὁ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνέλειν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus cgressus Gadarenorum et Hippenorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gabareni, Soganæ et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis instruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quattuor dies illic mansisset, quinta die, apposita coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsit salutem. Et quum pervenisset ad quandam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judeos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Etenim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
 νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
 Ἀγρίππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἁμαρτίας, ληψέσθαι δ'
 αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
 5 ὁμολογουμένως ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἐκγονὸς
 Σοῦμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
 τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυφούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
 ἑαυτῇ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
 10 μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
 διαδράς τις ἀπαγγεῖλει τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
 Καὶ δὴ χαρίζομενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
 πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινεν. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
 μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
 ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
 15 τιν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὁρμῆσαι. Καλέσας
 οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
 δοκιμωτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀρικομένοις εἰς
 Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοϋ-
 20 λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλείᾳ
 μέλλειν ὁρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμῶς
 πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ τεκμήριον εἶσεσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
 τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
 25 τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογησο-
 μένους περὶ τῆς ἐπενεγμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
 οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοϋλούς, καὶ
 καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
 30 τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
 μὴδὲν ὑποπτεῖσαντες τοιοῦτον ὅλον ἐμελλεν ἀποβῆ-
 σθαι, ἐξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
 τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
 οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
 πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
 ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποιεῖτο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
 35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, χάκεινοι
 τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναίξῃ καὶ τέχνοις εἰς Γά-
 μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς χώ-
 mas πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
 μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
 40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
 κατεβῶα τὸ πλῆθος ἀρχὴν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
 πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
 ρους· διεδέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
 ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατέσχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
 45 νήσκων τῶν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
 καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τίς ἐστιν ἡ δύνα-
 mis, συμπερίειν οὐκ ἔλεγεν ἀρασσαὶ πρὸς τούτους πόλε-
 μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
 ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
 50 σὺν γυναίξῃ καὶ τέχνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
 ρεῖν ἡμέρᾳ μιᾷ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκίου Μό-
 διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
 Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε· καὶ τὴν
 περίεχιν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσαν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesareensi-
 bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occideretur,
 ob ea in quibus deliquerant Judaei, atque ut ipse regnum
 illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
 in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
 tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
 obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
 tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
 incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
 dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
 Syris Caesareensibus gratiam iniret, multos Judaeorum in-
 terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
 tibus Batanæam habitantibus in Judæos Babylonios (eam
 enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatana erant,
 impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesareensi-
 um duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana profe-
 ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Varus,
 audito vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen
 rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
 arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
 illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrent. Ju-
 bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
 tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quum isti
 duodecim ad tribulibus suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
 comperissentque eos rebus novis minime studere, iis suaserunt
 ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi autem,
 nihil tale auspicati quale eventurum erat, viros ablegarunt.
 Atque isti cum duodecim legatis Caesaream descendunt.
 Varus igitur, illis obviam factus cum regio milite, omnes una
 cum istis legatis interfici jubet, atque expeditionem faciebat
 adversus eos, qui Ecbatanis erant, Judæos. E septuaginta autem
 quidam servatus illis renunciare occupavit: moxque illi arreptis
 armis receperunt se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum,
 relictis vicis magnis opibus refertis et multis pecorum myriadas
 habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse in
 Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero advenit,
 inclamabat multitudo, eum obsecrantes ut decem se ipsis
 praerberet, et contra Varum et Syros Caesareenses bellum
 moveret: acceperat enim regem ab istis occisum esse. At
 Philippus impetum eorum reprimebat: atque collata in ipsos
 a rege beneficia eis in memoriam revocans, narransque quanta
 esset Romanorum vis et potentia, haudquaquam ere ipsorum
 esse dicebat bellum contra eos suscipere. Tandemque id eis
 persuasit. Rex porro, quum audisset Varo in animo esse
 Judæos, qui Caesaream erant, cum uxoribus et liberis, ad
 multas myriadas, una die neci addicere, Aequum Modium,
 ad se accersitum, misit ut ei succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
 autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
 ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀρικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράφω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμεῖναι παρακάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ὅς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένης ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔκριναν· ἐμοῦ δ' αὐτοὺς προσμεῖναι παρακάλεσάντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμακὸς λεγομένην, ἀπέχουσαν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριέων βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενομένους (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰούστος σὺν αὐτοῖς) ἄλγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετραρχοῦ κατασκευασθέντα, ζώων μορφὰς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορεύοντων· καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἡ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολλὴ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέψειν οὐκ ᾔθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθάσει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, ὃν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρῶτον ἔραμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσιν αὐλὴν ἐμπρήσας, πολλὸν οἴμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων, ἐπειδὴ τινὰς οἶκων ὁροφὰς κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασεν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαντες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριέων ὁμιλίαν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμακῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναίρουσι δ' οἱ περὶ τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γεγόνεισαν αὐτῶν ἐχθροί. Ἰγ'. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωξύνθητι σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας ἀφελέσθαι. Λυχνίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσκήμου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαβον, φυλάσσειν τῷ βασιλεῖ ἔκρινα. Μεταπεμφθήμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκευὴ παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἐτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦναι. Κάκσιθεν εἰς τὴν Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβεων ἀρικόμην, βουλόμενος γνῶναι τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρῳ δρεγόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα. Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον χεῖμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμας· ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειγῶν αὐτὸν ἀναλῶσθαι. Κατανοήσας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galilæam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio huc de rebus, et quid me facere juberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ providerem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniâ haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res compositæ essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primos populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primosque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quædam conclavinum inaurata viderat: multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galilæam a Bethmais secesseramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripientium manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo agicaret: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in structuram patriæ menium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἡ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαβεῖν ἐτοιμάτατοι. Φθεῖρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν αἶτον αὐτῷ παραδοθῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπέσειφερε πα-
 10 νουργίαν. Ἐφη γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλησιμένους κατὰ προσ-
 ταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκού-
 ντας, πεπομμέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ
 15 οὐκ ἔχουσιν ἑλατον ὃ χρήσονται καθαρὸν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δὲ ἀνάγκη· Ἑλληνικῷ γρῦμειοι τὰ νόμιμα παραδαινῶσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ πα-
 20 ρὰ μὲν ἐκείνους κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μιᾶς πωλυνμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλοις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσάρων, πᾶν τὸ ἑλατον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ
 25 διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους, μὴ κυλῶν καταλευ-
 σθεῖν ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστον χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης τύπό-
 ρησεν.

16. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπο-
 30 λύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην ὅπως τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητας. Μεταπομφά-
 μενος δὲ τῶν ἡσῶν τοὺς ἀνδρειωτάτους, ἀφελέσθαι μὲν αὐτῶν τὰ ὅπλα οὐχ οἶόν τε θν ἑώρων· ἔπεισα δὲ τὸ
 πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἀμεινον εἶναι λέ-
 35 γων ἐκόντας ὀλίγον διδοῖναι μάλλον ἢ τὰς κτήσεις διαρ-
 παζομένας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίξεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἔαν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ θαν τὸν μισθὸν μὴ λάβωσιν, ἀπέλυσα, παραγγέλλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε
 40 τοῖς περιοίκοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλι-
 λαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προ-
 φάσει φίλιας καθάπερ δημοῦ τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους
 τε καὶ συνεκδήμους ἐποιήσαμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρε-
 45 λάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφά-
 σεις ἐποιούμην, μὴδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθαρεύειν δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμ-
 ματος.

17. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ,
 50 καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανόμων ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἄλλως τε καὶ ἐξουσίας ὄντα μεγάλης, γυναῖκα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν διδομένων ὡς μὴ χρήζων κα-
 τεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀρελιζόμενας μοι ὡς ἱερεῖ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis ser-
 vare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a
 communal Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis
 igitur a me neutiquam impetratis, ad collegas se convertit :
 futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda
 paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum
 suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius
 provincia esset reconditum : atque ego, qui solum me vinci
 a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joan-
 nes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi inco-
 las, mandato vicarii regis imperii res administrantis con-
 clusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem
 eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse
 cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græco-
 rum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem
 non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admo-
 dum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem
 Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischæis
 vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod
 illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potesta-
 tem accepisset : non enim voluntate mea hoc ei permis-
 sum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem,
 lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram,
 multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischæis collegas Hierosolyma dimis-
 sem, omni cura in id incumbēbam, ut pararentur arma,
 urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latio-
 rum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma
 adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducerent,
 præstabilius esse dicens, nonnilil sponte illis dare quam
 ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab
 eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non ventu-
 ros esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant mer-
 cedem, eos dimisi jussos bello non lacessere aut Romanos
 aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa
 tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum ma-
 gistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitia:
 habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum
 comites feci et in judiciis assessores adsciscebam, et ex
 illorum consensu sententias pronuntiabam, operam dans
 ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a mu-
 neribus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, qua ætate
 etiamsi quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile
 tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque
 præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem
 omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offere-
 bantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit : imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κομιζόντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαθον, & καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶ πεπομφέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφορίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετραχίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαθὼν ὑποκρίειον, οὐτ' αὐτὸν οὔτε τινὰς τῶν προειρημένων ἰδὼν ἐτιμωρησάμην, ὥς προῶν ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὗ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ δέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνου ῥύσασθαι με χειρὸς, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοὺς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

15. Ἰς. Τοσαύτη δ' ἦν πρὸς με τοῦ πλήθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοία καὶ πίστις, ὥστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τῶν πόλεων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐχ οὕτω ταῖς ἐκυτῶν ἐπιστέλλων συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐφρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐφρόνησε καὶ γράφει πρὸς με παρχαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμαῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἐνεκα θεραπείας. Καγὼ, μὴδὲν ὑποπτεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν διοίκησιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν 25 ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀφικόμενοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπιτηδείων ἀθροῖαν παρασχεῖν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνου ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσαγορεύεται Κανά.

15. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀφικόμενος εἰς τὴν Τιβεριεῖων 30 πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστεως προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδέως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσεις χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος 35 καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήχεσαν ἀποστάντας ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἄγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεσθάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριεῶν γνῶμην ἀπαγγέλλων, καμὲ σπεύδειν 40 παρχαλῶν· βραδύναντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακοσίους ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ἐποιοῦμένην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. 45 Πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπνεντίαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· δὲ καὶ πᾶν με τεταραχμένως ἀσπαζόμενος, δέισας μὴ εἰς ἑλεγον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀφικόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύσει, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ κατάλυσιν. Καγὼ 50 δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνός, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὑπλιτῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριεῶν, στάς ἐπὶ τριγυρῷ τινος ὑψηλοῦ, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀφίστασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubiis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam in Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenenses semel, et Joannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo praedictorum populorum poenas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsam enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, nimis illum mali alienius auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nomenclatum scripsi, hospitium ut appararent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilaeae, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensium urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide descentes ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a natura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos praevortendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salu- tasset, veritus ne facinore ejus detecto vitae discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, praeter unum, cumque eo retentis deceni armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos me tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνωσιν γὰρ αὐτοῖς οἴσαιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προισταμένων δι' ὑποφίας γενήσεσθαι δικαίας, ὡς μὴδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλαξάντων.

17. Οὐπω δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν καλεύοντος· οὐ γὰρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκφύγω. Ἐπεπόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν δπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλίων 18 ὕπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένους ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένους. Ἦκον δ' οἱ πεμφθέντες, κὰν ἐπεπράξειςαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγγῶ ᾠττον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματοφύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπό τινος Τιβεριέως Ἡρώδου προσανακουφισθεὶς, δηγγηθείς τε 19 ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ δόξαν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγὼν εἰς Ταριχαίας ἀφικόμην.

20. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωξύνθησαν. Ἀρπάσαντες οὖν τὰ θπλα παρεκάλουν σφᾶς ἀγεῖν ἐπ' αὐτούς· (θέλει γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγῶ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διήγγελλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι 21 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναχθέντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτούς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγῶ πράττωσι τὸ δόξαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν μεθ' ὀπλων, καὶ παρεκλειυόντο μοι προσβαλεῖν τῇ 22 Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν ἔδαφος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναῖδι καὶ τέκνοις ἀνδραποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου καταρρεῖν. 23 Μέχρι λόγων γὰρ ὦμην εἶναι δεινὴν τὴν φιλονεικίαν· καὶ μὴν οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον σμυφῆρειν τοῦτο πρᾶξαι, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα 24 τῆς ὀργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

25. Οὐ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὀπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχαλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενομένην· παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, 26 προστιθείς ὄρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾔετο πιστευθήσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστευελεν.

27. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήθησαν μεθ' ὀπλων) εἰδότες τὸν ἀνθρώπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπίορκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχαλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχουν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὡμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπηγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam jubentem me descendere: non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocius e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consensu, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adpugnata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem: eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi: imo me ipsis quidem dicebam id expedire, Romanis expectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Galilaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insillire, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petiit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, iurjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam: veruntamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίων, καὶ συγγινώσκειν μοι δεόμενος προηρημένω τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σέπφωριν ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεΐναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἐτέρα με πράξει· περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιλῆσθην εἰς τὴν Πτολεμαῖδος μεθορίαν, ὑπέσχοντο δώσειν πολλὰ χρήματα
10 κελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πόλεμον ἐξάψει εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμενη) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν ληστῶν ἐσπευδεν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἔβρασεν αὐτοῦ
15 τέλος λαβεῖν ἢ κακοηγίαν. Πλησιάζοντος γὰρ ἡδῇ, τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἤκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλήν. Ἐπηγόμην δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων· εἴτα προσταζὰς τὰς ὁδοὺς πάσας
20 ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρήγγειλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔξαι, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιάζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταγθὲν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ κελεύσαντος ἐμοῦ ῥῖψαι τὰ θπλα θάπτον, (εἰ γὰρ ἀπειθοῖη τεθνήξουσιν,) περιστοτῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἔφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ'
25 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔφην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλήν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμφθεῖν· συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα-
30 γεῖν πάλιν οὐς πρότερον εἶχεν. Σεπφωρίταις δ' ἡπέλησα, εἰ μὴ παύσαινο τῆς ἀγνωμοσύνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνοῦνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ
35 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ θπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομιζόντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἴασα βιασθῆναι, φάσκων δεῖν ἕκαστον ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν
40 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· χρῆναι δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἄκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη οἰκίαν ἀπαντα παρεῖλον θαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque credibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statuissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuis-
sent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, sua pro-
spicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniam se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo ag-
taverat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille moliretur indicans. Atque ego, quum ista audivissem, in forum processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscerebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intrmitterent, ceteros vero excluderent, vimque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocus arma pro-
jiceret, (alioqui moriturum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit resipiscere, nilique fidelis esse. Illo autem omnia se facturum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desin-
rent.

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Illos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξιρρήσοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τόποιν ἐπεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκαδάρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρεῖν εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν ἰππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾶ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς δεύσας, ἦκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαταξάμενον δὲ καμὸν μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδίον ὑπάρ-
 15 γων ἤμας ἐπειρᾶτο, (σφόδρα γὰρ τοὺς ἰππεῦσιν ἐπεπίθει, οὐ μὴν ὑπακούσαμεν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἰππεῦσιν, εἰ καταβῆκαμεν εἰς τὸ πεδίον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνω αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 20 μέγρι μὲν τινος γενναίου ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρρεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἰππικὴν δύναμιν, ἀναξέγγυσιν ἀπρακτος εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἀνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰπόμην δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίους ἐπαγόμενος
 25 δπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πτολεμαίδος κειμένην, ἔκωσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐνθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς δπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταξάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 30 τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περὶ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμηλοῦς καὶ τοὺς ὄνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμεν) διέπεμψα τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προε-
 36 καλούμην εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβεριδίων χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεγλατεῖσθαι.
 40 Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς Πιθῆς μὲν ἑπαρχος, παρειλήφει δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλέον τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγινόμην.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Γισχάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναι με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· κατάλυσιν δ' αὐτῷ τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 50 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μίσος ἐξάψειεν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τοῦτοις καὶ τοὺς Γάβαρ (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν α' μέγισται) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias mittit duce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturas. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Aebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campi praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Aebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem prolixeretur; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Aebutius quidem iique qui cum eo erant aliquantisper strenue restiterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Aebutius, quum milites extra vicum statuissent, jussissemque eos cante admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Aebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter deflexi, audito Tiberiensi regionem ab eo esse depraedatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam habere, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντα· αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ
στρατηγήσειν αὐτῶν ἔρασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπρωρεῖς
μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσεῖχον διὰ τὸ Ῥωμαίους
ῥησθῆναι δεσπότας) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν
5 μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατέ-
νευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες
προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακλητὴν
αὐτοῦς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ
ἑταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φα-
10 νεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐχ ὠμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδε-
δοίκεσαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς
πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος
δὲ κειρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδειον ἐπεβούλευον.
Καὶ δὴ ἀφικόμεν ἐκ κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-
15 τιν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβαριτηνοὶ γένος,
ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως
ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τιῶν ἱππέων
ἀσφαλείας χάριν ἐπομένῳ, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου
20 τὴν πορείαν ποιουμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτε-
λαοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν
αὐτοῖς ἄρῳ· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν,
ὅσα δ' ἐπεφέρετο πάντα διήρπασαν. Καὶ ἔχον εἰς
Ταριχαίας πρὸς με τέτταρας ἡμίονους καταφόρους
25 ἄροντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου στα-
θμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πενταχόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ
βουλόμενος διαφυλάττειν τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν
ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ
τοὺς ἐχθροὺς ἀποστρεῖν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας
30 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἐν' ἐκ τῆς πράξεως αὐτῶν
ἐπισκευασθῆναι τὰ τεῖχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νε-
ανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων
καθάπερ προσεδόκησαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ
τῆς Τιβεριάδος κόμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις
35 τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρῆσθαι γὰρ σοφίσματι
πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τευχῶν τῆς Ἱεροσο-
λυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότῃ
ἀποδοῦναι τὰ ἥρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτο γε τῆς
40 ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ
αὐτῶν μεταπεμφόμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα
καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευὶ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα
τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴ
λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκεῖνον ἐκέλευον, θάνατον
45 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα
ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισχύσσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἄπασαν
ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις
προδίδεσθαι, καὶ πάντων παροξυνθέντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν
50 τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ
τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς
σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με κατα-
λπόντας παραγενέσθαι θάπτον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ
βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγοῦ,

gressi se ipsi adungerent; aiebat enim se illis ducem fore
me praestantiorē. Et Sephoritae quidem (nostrum enim
neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant)
illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad
defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam
sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabaro-
rum incolae Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc
eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et
Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores
esse haud palam declarabant; (nam Galilaeos valde metue-
rant, ut qui jam ante saepius experti fuissent eorum
erga me benevolentiam :) verum clam, observato tempore
opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii
periculum ex huiusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabaritleni, quum
animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris,
multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatis
gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia
regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos
repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt,
quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto
Tarichæas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes
vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti
pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego
servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus
erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his
qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut
ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri.
Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda
non ceperant quemadmodum exspectabant: profectique in
vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me
Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos com-
mento elusisse, dicentem, quæ ex rapto allata erant, ser-
vatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymi-
tanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent
suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum
recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis
duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui
regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ
rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam cura-
rent, mortem eis in multam interminatus, si alteri ista
renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset,
quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque
omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Ta-
richæarum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere
arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormien-
tem deserere, seque quam occissime in circum recipere,
cum omnibus de duce suo consilium inituros. Quum an-

Πειθομένουν δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος
ῥῶθι προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιούντο φωνήν,
κολάζειν τὸν προδότην πονηρὸν περὶ αὐτοὺς γεγενημέ-
νον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς
Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριαδός, πονηρὸς ἄνθρωπος
καὶ ταραῖται μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιός
τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐχ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν
εἰς χεῖρας τοὺς Μουσαίους νόμους καὶ προσελθὼν εἰς
μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολῖται, μισεῖν
10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποδύψαντες
« νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης
« ἐμίλλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων,
« τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »

καὶ ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος,
15 ἀναλαβὼν τινὰς ὀπλίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατηγο-
ρῶν ἔσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατασχήμεν. Σίμων
δ' ὁ τοῦ σώματός μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐφροσύτῳ μοι κίνδυνον ἐξαγ-
γέλλει· ἡξίου τε γενναίως θηήσκειν ὡς στρατηγὸν
ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσαντας ἢ
κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλήθος ὠρμήθην
25 προσελθεῖν. Μετανοῦς οὖν μέλαιναν ἐσθήτα, καὶ τὸ
εἶδος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐγίνος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
ραν, ἢ μηδένα μοι τῶν πολεμίων ὑπαντιάσειν ὥμην,
ἦεν εἰς τὸν ἱπποδρόμον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνὴς
πεσὼν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι ζυγῶν ἐλεινὸς ἐδῶξα πᾶσιν.
30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολήν, διστάσαντι τὰς
γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς ὀπλίτας ἀπὸ
τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεγύρουν μὲν ἀδίκειν
ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμην δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
τίνα χρεῖαν ἐφύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ ὀπλίται, καὶ
θεασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπέισθησαν, προσδοκῶντες,
ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
40 λεῖ τετηρημέναι, ὥς ὁμολογηκότα τὴν προδοσίαν ἀναι-
ρήσειν.

καὶ Σιγῆς οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
« πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
«μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
«νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων
« ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφι-
«κοστο κοινωνοὶ τῆς βυετέρας γενομένοι τύχης, ἔδου-
«λήθησαν τῇ ἐξ ἡμῶν κατασκευάσει ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
50 « περὶ ὧν ἡ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὀργὴ δαπανωμένων εἰς
« τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τῶν
Ταριχιατῶν καὶ ξένων γέγρεται φωνή, χάριν ἔχειν
ὁμολογούντων καὶ θαρρεῖν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι
δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam
ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant
omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso-
rum proditore gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus
Sapphiæ filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra-
tus, vir malus et a natura factus ad res magnas turbandas,
quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stude-
bat. *Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges
et in medium prodisset, « si non vestri gratia, inquit, o
« cives, Josephum poteritis odiasse, oculis in patrias leges
« conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
« proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsam proae-
« quuti, ab eo qui huiusmodi quid ausus est punas exi-
gile. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militi-
bus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversa-
bar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui
nihil præsenseram, ex lassitudine ante tumultum somno
captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corporis
mei custodia, et qui tum solus mecum permanserat, viso
civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi
impedens enunciat : orabatque ut forti animo, prout du-
cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, priusquam
penetrarent hostes vim illaturi aut interfecturi.
Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum
Deo permiseram, desiderio tenebar memet propiorandi in
mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen-
soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium
mihi occurrurum esse putabam, in circum ibam, et ex im-
proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis
perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum.
Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio-
nem, pro virili adnitebar illos ut in varias distrabere
sententias, priusquam milites a domo reverterentur : et
concedebar quidem me inique egisse, ut ipsorum ferret opi-
nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in
usum pecuniam rapto quæsitam et ad me allatam serva-
rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudi-
ne vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me
conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs
imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes
ut, ubi ipsis fassus fuero regi pecuniam servasse,
quasi mea confessione prodicionis comperit necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam,
« tribules, mortem, si eam commeritus fuerim, non de-
« precor : volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
« tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani-
« madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
« multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
« relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
« fortuna, mihi in animo erat mercedem condere ex istis pecu-
« niis, de quibus vos mihi succensetis et irascimini, quas
« plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hæc
Tarichæatæ quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi
agentes, neque bono esse animo adhortantes ; Galilæi vero
et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγειλάμην καὶ Τι-
 βεριάδῃ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
 αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεύρουν ἕκα-
 5 στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἔλπιδα διαφυ-
 γὼν τὸν προεξηγμένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ
 ὀπιτιῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

Λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησταὶ καὶ τῆς στάσεως αἵτιοι, δει-
 10 σσαντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραγθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ
 τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἑξακοσίους ὀπλίτας ἔχον
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐνθα διέτριβον, ἐμπρήσοντες αὐτήν.
 Ἀπαγγελθείσης δέ μοι τῆς ἐφόδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
 πὲς ἡγήσάμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρήσασθαι τι
 καὶ τόλμῃ. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
 15 θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶν ἀνάβας παρεχάλου
 εἰσπέμψαι τινὰς ληφόμενους τὰ χρήματα· παύσασθαι
 γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοῦς ἔφην. Εἰσπεμψάντων δὲ
 τὸν θρασυτάτον αὐτῶν μάλιστα αἰκισάμενος εἰς τὸ μυ-
 20 χαίτατον τῆς οἰκίας παρὰσῦρας, τὴν ἐτέραν τε τῶν
 χειρῶν ἀποκοψάμην κελεύσας καὶ κρεμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
 λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλάντας. Τοὺς
 δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὕτι μέτριος. Δεῖσαντες
 οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτά τεπεισθεῖν εἰ μένοιν, (ἐλκάζον γὰρ
 25 ἐνδὸν ἔχειν με πλείους αὐτῶν ὀπλίτας,) εἰς φυγὴν ὤρμη-
 σαν. Κἀγὼ τοιούτῳ στρατηγήματι χρησάμενος τὴν
 δευτέραν ἐπιβουλὴν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν ὄχλον τινὲς ἡρέθιζον, τοὺς ἀφι-
 κομένους πρὸς με βασιλικούς μεγιστᾶνας οὐκ ὀφείλειν
 30 ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐ-
 τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθισμένοι πάρεσι· διέβαλλόν τε
 φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων
 περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν
 λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι.
 35 Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνε-
 δίδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς
 αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας
 διέσπυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
 40 μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμακείων ἦν νικᾶν τοὺς
 πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
 ἐπείθοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
 ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καὶ ποτε μεθ'
 45 ὄπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαιᾷ ἐπῆλθον,
 ὡς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
 μύσους τέλος λαβόντος ἀνεπίδατος γένηται τοῖς κατα-
 50 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παραγενόμενη οὖν εἰς τὴν
 τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλεί-
 σας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην
 ἀγούσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς
 55 ἐμβὰς, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηγῶν διεπέρασα, καὶ
 δοὺς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἵππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθη
 αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
 σεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
 σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
 ἡχθόμεν, β' ασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse iubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me ædificaturum moria, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide mihi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum præter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redi.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne pomas ab iis exigerem ob ea quæ perpetrarant, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me propere, decrevi memet periculo audacter et intrepide objicere. Clausis igitur meo jussu ædium foribus, quum coenaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mittentes pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsis desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-
 miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui ipsum miserant *rediturum*. At illi animis consternati erant et metu non mediocri perculsi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic hæerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus strate-
 35 tegemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursus in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti verborum præstigiis quæ ad gratiam eorum accupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui ad ipsos confugerint: futillemque istam veneficii accusationem irridebam, dictitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare pos-
 40 sent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursus a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in ædes quas Tarichææ habitabant impetum faciebant, quasi eos interfecturi. Quod ut audiui, valde timui ne hoc scelere perpetrato nemo in posterum vellet auderetque ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum ædes proficiscebam, et obseratis foribus, ac fossa excavata quæ inde ad la-
 45 cum duceret, accitum navigium cum eis ascendens, in Hippenorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi, multis verbis rogatos ut præsentem necessitatem forti ferrent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse haberem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολειάν· ἄμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γῶραν. Οἱ δ' ἄρα διεσώθησαν· συνεχώρησε γὰρ αὐτοὺς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ

5 μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράρουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλάξουσιν αὐτῶν τὴν γῶραν· θέλει γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκεινθ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἄξι-
10 κόμενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τελεῖν κατασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχόμην, Ἠκηκόεσαν δὲ τὰς Ταριχαίας ἡδὴ τετελιγῆσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν πρακτευσάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτην
15 ἡμέραν εἰς Ταριχαίας ἀπερχομένου μου, τῆς Τιβεριδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥωμαίων ἱππεῖς τὸ πόρρουον τῆς πόλεως ὁδοποιοῦντας ὁρῆσθαι, οἱ δόξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἐπαίων ἤφισαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφήμους· καὶ ἐπιδρακτῶν τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀφίστασθαί μου διεγνώκατιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὀπλίτας ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαιῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀρει-
25 κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (δόσakis γοῦν ἐν αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐπιούσης πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστεις λαβὼν πολλὰς·) μόνους δ' ἔχων περὶ ἐμαυτὸν ἐπὶ τῶν ὀπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἡπόρουν ἐπράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ τὸ λήγειν ἡδὴ τὴν ἐστώσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 βεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπαίγειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιάταις καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων οὐχ ἱκανοὺς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρβειν ἐώρων μακροτάτην· φθῆσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀφικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως ὥμην. Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγέματι χρῆσθαι τινὶ κατ' αὐτῶν. Παραγρήμα δὴ τοὺς πιστατάτους τῶν φίλων ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαιῶν ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ' ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρῶτους τῶν
45 οἰκῶν προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα κατελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυβερνήτην ἐπισθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὀπλιτῶν, οὓς ἔρχην ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.
50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ὡς ἔγνωσαν οὐ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοίων δὲ τὴν λίμνην πᾶσαν ἐθέσαντο πλήρη, δείσαντες περὶ τῇ πόλει καὶ καταπαλόντες, ὡς ἐπιδατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες, μετατίθενται τὰς γνώμας. Πρὶν γὰρ οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulsit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam mœnibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut crederent exercitum venire a rege missum. Mox igitur ingenti clamore ovabant, regem multis laudibus efferentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe volebam iis qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum sæpius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus hærebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissent, crastina die ad arma non iretur, lege nos *id facere* vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permisissent, eis numero laud satis magno fore perspiciebam, meanque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfecissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberiensem. Dein ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave consensa ad Tiberiadem navigavi.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculti, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum uxore

μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων ὑπηγνίσαντες, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφέντες (εἰκάζον γὰρ οὐ προπετυσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἔτι πόρρω τῆς γῆς ἐκέλευον βλάσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰόηλα τοῖς Τιβεριεῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάσας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεφόμην αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δι-
 10 καίας ἀνευ προράσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώσεσθαι βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτόίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμιδιδάσας ἀπέλυον εἰς Ταριχαίας φυλαχθή-
 15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν παῖσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλῆ-
 20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶων κακῶν ἤκουσι μέγεθος, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασὺς τε καὶ προπετὴς νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτείνει μὲν οὐχ ὅσον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινὶ
 25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλεῖτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσούτῳ πλήθος προδιελθεῖν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουληθεὶς κατὰδῆλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριεῦσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας,
 30 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμε-
 « νός, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
 « τιμωρίαν ὑπόσῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτῷ συγ-
 χωρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κάκεινος
 35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἐπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἣ κατ' αὐτὸν ἐχρησάμην, ἀπε-
 40 θύμαζον ὅτι χωρὶς φόβου ἐπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείκνους ἐποιήσάμην καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
 45 μιν οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῶ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῇ μὲν τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοὺς δὲ ταῦ-
 τὰ συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετεῖν ἐμοὶ στρατηγῷ· μηδε-
 νὸς γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βράδιως ἐπεικούς
 50 ὁμοίως τυγῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμείνησκον ὅτι πρόσθεν ἢ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱερουσολύμων εἰ Γαλιλαῖοι ταδεληφοῦ τὰς χεῖρας ἀποκόψειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων καχουργίαν ἐπικλέσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vectoribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscultassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem incidere, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecipi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuisset solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
 « tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris,
 « poenam graviorem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peleret, aegre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caele sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justi pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunum expectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem; ne minem enim alium eos facile naquros esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei literarum ante bellum sictiarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalitae, dia-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστία-
5 σιν διαλεχθεὶς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν
10 Οὐάρων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀφί-
χθαι Μόδιον Αἰκουσιν, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλοι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
φθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστεῖλαι. Καὶ
15 Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺ-
ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψεν τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας.
Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνων ψευδῇ τὴν περὶ
Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
20 τηγοίῃ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
πον. Καὶ παραγενόμενον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμοσίν ἐπεδείκνυεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
πος οὗτός ἐστιν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων
25 ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
βόντα ὀκτὼν εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκείθεν ἐξάξοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναιάν πάλιν ἀποκαταστή-
σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιήσασθαι πρό-
30 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινα νεωτερισμὸν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστείλαντος, ἔσπευδε ποιήσων ἃ προσέταξεν.

λς'. Ἰούσηπος δὲ τῆς ἱατρικῆς πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρεψάμενος αὐτῷ συνάρκασθαι, καὶ ἐπανα-
35 στάς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα-
σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένους. Καὶ τινὰς μὲν ἐδίδασκον, τοὺς δὲ μὴ συναρесеκομένους αὐτῶν ταῖς γνώμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ'
40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνείλον, καθὼς ἤδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
ναμιν αὐτοῖς ὁπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσαντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Κάγῳ πρὸς οὐδέτερον ἀντεῖπον ὡς ἤξιω-
45 σαν. Ἀφίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανιτικὴ χώρα μέγρι κώμῃς Σολύμης. Σελευκεῖα δὲ καὶ Σω-
γανῇ φύσει κώμαις ὀχυρωτάταις ὀκροδόμησα τείχη·
τάς τε κατὰ τὴν ἄνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πᾶν πε-
τρῶδεις οὖσας, ἐτείχισα παραπλησίως· ὀνόματα δ' αὐ-
50 ταῖς, Ἰαμνεία, Μηρώθ, Ἀγαδάρη. Ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχαίας, Τιβεριάδα, Σίπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων στήλαιον, Βηρσάβην, Σελαμίν, Ἰωτάπατα, Καφαρεχὼ καὶ Σιγῶ
καὶ Ἰαφά καὶ τὸ Ἰταδύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σίτον

sidentes a Babyloniis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justo maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello discessisse, hujusmodi de causa. Philippus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique successurum venisse Modium Aequum, virum sibi amicum olimque familiarem, ad hunc scribit, quæcumque ipsi evenerint narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas accepisset, valde letatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa, ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim percubuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice comiterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat hunc scilicet Philippum esse, qui ferretur a Romanis descivisse. Movque jubet eum assumpta equitum manu ocuis Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exsequi, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstetricis filius, quum juvenes multos audaces secum stare hortatus esset et in primores Gamalitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindicarent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero. quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Quin et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consanguineis, porroque Justo Tiberiensis fratrem interfecerunt, ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis ipsorum menia excitaturi essent. Atque ego neutri postulationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Seleuciæ, vicis natura munitissimis, menia circumdedit; alios item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
tos, muris similiter muni. Nomina autem illis sunt, Jamnia, Meroth, Achabare. Loca præterea Galilææ inferioris munimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem, Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersabem, Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Sigo, et Japha, et

ἀπεθέμην πολὺν καὶ ὄπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσήζετο βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. 5 Ἡροθήμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Ἰσχυαίοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέννα Ἰωνάθην καὶ ὁπλίτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν 10 πείσαι τοὺς κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀρελομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἰρέσεως, οἱ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι 15 τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεώς τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρος εἶχεν. Δεξάμενος οὖν τὴν παράκλησιν 20 ἔπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανοῦ καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με θυόμενον καὶ μὴ περιδεῖν ἐπὶ μήχιστον αὐξηθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀραιρεθείη. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς 25 περὶ τὸν Ἀνανοῦ, μὴ καὶ φθᾶσας γνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμεως. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ βῆδον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέφαινε· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ πλήθους προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ 30 στρατηγῶ· ποιεῖσθαι δὲ κατηγορίαν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται. φεύλον ἔργον εἶναι. λδ'. Σίμων δ' ὥς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤξιωσε μὴδ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἔπασκεν 35 ἵνα θᾶπτον μετασταθῇ ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν οὐρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανοῦ· τάχα γὰρ οὕτως ἔφη πείσειν αὐτοὺς μεταθέσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὃ προῦθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς 40 καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἀνδράς κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ 45 δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰσάκωρ ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτὸς, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φι- 50 λοῦσιν. Εἰ δὲ φαῖεν ὅτι πόλεως εἴη τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν νόμων, μὴδ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν ἔσθαι τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερω-

montem Itahyrium. In ea loca et frumenti magnam vim reconclidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adangelatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ monia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonatham Sissenæ filium, et milites ferme centum Hierosolyrna mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecraturus ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre imperium in Galilæas, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summoverer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius e Galilæa ejiceret. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsitan futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, efficit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligerent. Quodsi respondeant, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subjungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνῃν λέγοιεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδώσιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαίων ἤκουσαν, Ἰησοῦν δόμα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἑξακοσίων ὀπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημοῦντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἐπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίοις ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφήν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου καὶ ὀπλίτας ἑκατὸν, λαβόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν παμφάντων, εἰ μὲν ἐκὼν καταθεῖμην τὰ ὄπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτείνειν μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγράψαισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμάζεσθαι· τοῖς τε Σέπφωριν καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέτατον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μ'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξεῖπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιήλγησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φθόνον ἀναيرهῖν καὶ με προστάξει, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Αὐπὴ δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπολούμενους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθῆεν. Οὐ κατανεύοντος δέ μου ταῖς ἱκεταῖαις αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δέισαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς σηματοῦντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσχωρίς ἐστιν ὄνομα τούτου.

μ'. Θαυμάσιον δὲ ὅλον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκαίνης ἔθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἑδοξά μοι τινα λέγειν ἐπιστάντα μοι, «παῖσαι τὴν ψυχὴν, ὦ οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Ἐὰν γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυχέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem, denuo subjicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggestissent Jonathae ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilaeum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jusserunt Jonatham ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in comestum argento. Illis igitur persuasis et ad protectionem paratis, Jonathas ejusque collegae egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sephphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppelias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalae filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod novam civem in me adeo ingratos exstittisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat moeror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desinerent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilaei ne post meum discessum latronibus contemptibiliores fierent, nuncios per Galilaeam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, moerustus et turbatus ex iis quae ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, «heus tu, qui moeres, alleva animum a moerore, et liber esto a formidine. Quae tu doles, magnum te reddent et in omnibus me felicissimum. Nam facies ut non haec solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κάμνε δὴ· μέμνησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαῖοι δεῖ σε πολεμῆσαι. » Τοῦτον δὲ τὸν
 ὄν. ρον θεασάμενος, διανίσταται καταβῆναι προθύμου-
 5 μενος εἰς τὸ πεδίον. Πρὸς δὲ τὴν ἐμὴν ὄψιν πᾶν τὸ
 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βρίζαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 10 τες ἰκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μὴδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν γῶραν αὐτῶν ἐνύδρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένῃν. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 15 ἔπειθον, κατηνάγκαζον ὁρκοῖς μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλοιδοροῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν γῶραν αὐτῶν οὐκ εἴνυι.

μγ'. Ταῦτα δὴ καὶ ἐπακούων αὐτῶν καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατ' ἔξιν, ἐκλάσθη πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 20 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδήλους
 κινδύνους ὑπομένειν. Κατανεύσας δὲ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχίλιους ἐξ αὐτῶν ὀπίστας ἤκειν κελεύσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφὰς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχίλιοι παρεγένοντο, τοὺτους ἀνα-
 25 λαβὼν καὶ τρισχιλίους τοὺς σὺν ἑμαυτῷ στρατιώτας,
 ἱππεῖς δ' ὀδοσκόποντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὸν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὔσαν, ἐποίησάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνέϊχον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιδον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 30 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἱππέων ὡς μίᾶς,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμφθεῖς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίδων
 πόλεως, τίθεμαι κατὰ στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 35 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσφύζων. Πολλὰκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγεμεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράξαμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιδος ὅσω περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλητ-
 τόμενος ὑπεστέλλετο· τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ

35 ἐχωρίζετο.
 μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβων, ὧν ἔφαμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λύμων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανον τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαθεῖν με δι' ἐνέδρας ἐπεδούλευεν φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἐτόλμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 τήν ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των τὸν ἀπὸ Γισγάων Ἰωάννην ἐπιδεδουλεγκέναι σοι
 45 « πολλὰκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νέσοντες εἰς τὸ λοιπὸν ὑπακούειν σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὴ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἤκειν ὁσάυτῃ πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάτερον, ἥ ὅτι χωρὶς ὀπλῶν ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχειρίσιν, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομί-
 ζων, θρασὺς ἄλλος νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineris quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspex-
 erant, multitudo omnis Galileorum (erant autem in his
 mulieres et liberi) prostrata in faciem cum lacrimis suppli-
 cabant ne ipsos dederem in hostium potestatem, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeabant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinnerent.

43. Itaque quum ista audissem, et vidissem populi mu-
 stitiam, flectebar ad misericordiam, æquum esse existi-
 mans ut pro tanta multitudine non recusarem vel mani-
 festum adire discrimen. Itaque mansurum me annuebam:
 quumque jussissem quinque millia ex ipsis cum armis et
 commeatu ad me venire, ceteros domum quemque suum
 dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum ha-
 bebam, et equitibus octoginta, recta contendebam ad vicum
 Chabolo in Ptolemaidis continiis situm: atque ibi contin-
 bam exercitum, simulans mihi bellum gerendum esse con-
 tra Placidum. Is autem advenit cum duabus peditum
 cohortibus et ala una equitum, missus a Cestio Gallo, ut
 incenderet Galileorum vicos, qui proximi erant Ptolemai-
 di. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem vallum ex-
 strueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a Cha-
 bolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem
 militem utrinque produximus, quasi prælio congressuri,
 sed non ultra velitationes processimus. Placidus enim,
 in quantum norat me modis omnibus agere ut pugnam inf-
 rem, præ metu prælium detrectabat: veruntamen a Ptole-
 maide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum colle-
 gis, quem missum Hierosolymis diximus a factione Simo-
 nis et Anani pontificis, et insidias ad me capiendum inten-
 debat: non enim audebat aperto Marte me adoriri. Ad me
 vero hujusmodi epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hie-
 « rosolymitarum primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere:
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobi-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ocius
 « non magno comitatu venias: neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribe-
 bant, alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos
 sine armis venientem in sua potestate haberent, aut ut
 multos mecum adducentem pro hoste condemnarent. Istas
 ad me literas deferens veniebat eques, juvenis alioqui au-
 daculus, qui olim sub rege stipendia meruerat. Erat au-

στρατευσαμένων. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγγανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐστιμώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλάντος οἰκέτου μοι ἤκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαῖον, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ κελύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωσ, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, « ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων ἤκοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὴ τάχιστα καὶ σύ » καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακειμένοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾶν ἔθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδύμπειν ἡμῖν. Ἀρνησαμένου δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χεῖρας εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν ὁμιλίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστάς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπολύσας ἐπὶ κοίτην, τέσσαρας δέ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμείναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδὶ προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, κατ' αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνηάμην. Καὶ ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χεῖρας αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐφοδῖον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσαντος, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἐστὶν ἀλώσιμος, « ἀλλ' » εἰ συμπεῖν ἡμῖν, ἔφην, « οὐλήσειας, λήψει κατὰ κύαθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὸν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθυθεὶς οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἐδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνεσκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ ὡς κατεψηφισμένοι εἶην θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος » « Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους » « ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἤκειν πυθόμενος ἔδομαι, » « μάλιστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδούς ὑμῖν τὴν τῶν » « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα πο- » « ρευθῆναι » τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. » « Ἐδοὶ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ξαλὼθ παραγενέσθαι με » « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελευσάντων. » « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξίω μὴ δυνάμενος τοῦτο » « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκι- » « δον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. » « Ἦκατε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. » « Ἐρρωσθε. » με. Ταῦτα γράψας καὶ δούς τῷ στρατιώτῃ φέρειν, » « συνετέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, » « ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ » « μηδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πιστῶν » « ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάσσοντα, μὴ τις τοῖς πειμφθεῖσιν » « ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην ὁμιλία γένηται. » « Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς » « πρώτης πείρας ἀμαρτύντες, ἑτέραν ἐπιστολὴν μοι » « τοιαύτην ἐπέμψαν. » « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ » « Ἰωσήπῳ χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δ- » « κλιτῶν εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tum forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesce equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legae » « ti Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam » « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ii quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum e necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appareret, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi veliat, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in vaticum. Quas quum ille accepisset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripti. « Josephus Jonathae » « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in » « Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, » « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat » « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jam pri- » « dem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos » « convenirem, non solum in Xaloth proficisci, sed et lon- » « gius, etiamsi a vobis non accerserer. Rogo tamen ve- » « niam mihi detis, quod non possim quod volui facere. » « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id » « habentis ut in Galileam ascendat. Vos igitur, quum hanc » « epistolam legeritis, ad me venite. Valet. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjuncti e militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusve sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero socique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque colle- » « gae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio » « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρὺ κόμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὓς πέποιμα, ἀφί-
 κοντο εἰς Ἰάφαν κόμην μεγίστην ῥῆσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 5 λιλαιᾷ, τείχεσιν ὄχυρωτάτην καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μυστήν. Ὑπηγιάζον δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβῶν κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 ρεθίζοντο δὲ ταῖς φωναῖς οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, καὶ φα-
 10 νεροῦν μὲν τὴν ὀργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀξιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρισέναι, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 Ὁμοιοὶ δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταδορή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βουόντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν ἔχειν Ἰώσηπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπφωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀφικνοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποδελκόντες ἐκείνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπῆ-
 ρουν οὔτε ἐδλασθήμουν. Παρὰ δὲ Σεπφωριτῶν εἰς
 20 Ἀσχωρὶν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεβῶν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὀργὴν οὐκέτι κατα-
 σρόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ἱπλίταις τύπτειν
 ξύλοις τοὺς καταδόντας. Κατὰ Γάβαρὰ δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντίζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ᾗδην συνεῖς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμεῖν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαδωλῶ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τετον τῶν φίλων, εἰς Ἰωιάπατα παρεγενόμην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσον ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων· καὶ γράψω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἔλθειν βούλεσθε, διακόσαι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κώμαι· τούτων
 « εἰς ἣν θελήσεται παραγενέσθαι χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισχάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 40 μὲν ἐδόκει γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἕνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κακείνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εἰνῶς ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἐρη φοθη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεχθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γνῶσιν ἤκί μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χείρησιν αὐτοῦ ἀπαγγελλαντος. Οὐκέτι δὲ ᾗδην ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 την τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν καλεῶν διακοσίους ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consulatutis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 mœnibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsis non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seppho-
 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propende-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seppho-
 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cadere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 boko digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeunt, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irant. Quod si fieret, fore aiebat ut Galilæi, quotquot be-
 nevolis uteretur, perfertiti me desererent. Quum ita eis con-
 suluisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innotuerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur reauunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τα λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλι-
λαιαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς
ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλι-
σκομένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
6 μετὰ ἑξακοσίων ὀπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας
ἐπέμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν
ὁδοὺς παραφυλάσσοντα, πρόσταγμα δὸς κἀκείνῳ τοὺς
μετ' ἐπιστολῶν δεικνύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν
ἀνδράς ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίους
διήγγειλα κελεύων εἰς τὴν ἐπιούσῃ ἀναλαβόντας τὰ
ὄπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβαρόθ κώμην
παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὀπλιτῶν
15 μοίρας τέτταρας νέμιας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ
τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἔταξα, ταξιάρχους αὐτοῖς
ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα
στρατιώτην ἀγωνιστὴν αὐτοῖς συναναμύνευσθαι. Ἐγὼ δ'
ἐπιούσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβαρόθ γενόμενος
20 εὐρίσκω πᾶν τὸ πεδίον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὀπλιτῶν πλή-
ρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόν-
των, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ
τῶν κωμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς
αὐτοὺς λέγειν ἡρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Κἀγὼ χάριν
αὐταῖς ἔχειν ὁμολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα
μῆτε πολεμεῖν μῆτε ἀρπαγὴ λαμβάνειν τὰς χώρας,
ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδίον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν
ἐξοδίοις· θέλειν γὰρ ἔβασχον τὰς ταρχὰς χωρὶς φόνων
30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ
κατασταθείσας τῶν ὁδῶν φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνά-
θου πεμψθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ
οἱ μὲν ἄνδρες ἐφωλόχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγ-
γείλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρῃσι βλασφημιῶν
35 καὶ φευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς
διεννοούμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς
ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν
Ἰωνάνην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπολεως ἀποδέουσα.
Κρύψαντες οὖν λόχον ὀπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας
ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων
ἤκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ
ὅττι διδόντων ἐντολὰς τοῖς ὀπλιταῖς, ἐπειδὴν παραγένομαι
45 μόνον εἰσελθεῖν ἔσθαι, τοὺς ἄλλους ἀπείρξεντας· οὐ-
τω γὰρ ἴσχυοντό με γενήσεσθαι βραδύς αὐτοῖς ὑπογεί-
ριον. Ἐφεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν
ἐπιβουλὴν προσιθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγνώμην,
καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθιεύδειν ἐσχηπτόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύε-
σθαι με καθυπνωμένοι, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ
πεδίον μεταπειθεῖν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγού-
τος. Τάπαντία δὲ αὐτοῖς συνέπεσεν. Ὁρμούντων γὰρ
εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galileam custodiret, et quotquot prae-
terirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui
cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex ami-
cis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Gali-
laeae, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes
caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes
cum literis corripere, hominesque in vincula conjectos
istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas
curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilaeis
per nuncios edivi ut in crastinum cum armis et trium die-
rum cibariis mihi ad Gabaroth vicum praesto essent. Illis
vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes
divisis, fidiissimos illorum in corporis custodiam adhibui,
et centuriones eis praefeci, qui jussi erant aedulo curare ne
quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postridie
autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in
vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a
militibus occupatum, qui a Galilaea mihi in auxilium ade-
rant, sicuti eis praeceperam: et praeter hos ingens multitudo
e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi,
verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefa-
ctorem appellantes me et regionis suae servatorem. Tum
ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut
nec quenquam pugna lacerarent, nec vi invaderent regio-
nes, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis:
nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque
cade componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi
erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidere-
nt, quae a me constitatae erant. Et viri quidem, prout jusse-
ram, istic locorum tenebantur; literis vero perlertis, quae
calumniis plene erant et invidaciis, mecum statuebam, ne
verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum prope-
rare.

48. At Jonathas ejusque collegae, quum de adventu meo
nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se re-
ceperunt in domum Jesu: quae turris erat magna, et nihil
ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem
abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occlusis,
exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum.
Adeoque militibus praecipunt ut me, simul atque adfuerim,
solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant
me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe
sua falsi sunt: nam ego, qui insidias praesenseram, quum
primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex ad-
verso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. At-
que Jonathas suique, existimantes me somno oppressum
requiescere, facto in campum descensu, tentaverunt eos ad se
pertrahere, quasi male ducis officio fungerer. Verum res
longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum
Galilaei clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἄξια· καθήμενόν τε ἐποιούντο τῶν
περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεσιν, οὐδὲν μὲν αὐτοῖς κακὸν
προπεπονθότες, ἀνατρέφοντες δὲ τὰ ἐκείνων πράγματα·
καὶ παρεκλεύοντο ἀπέναντι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
6 πεισθῇ· ἀποστὰν ἕτερον ἂν· ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων
ἀπαγγελθέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκησα.
Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου χρότος
παρὰ πάντος τοῦ πλήθους εὐθὺς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
10 ἐπιδοῖσας χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.
μὲν. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς
ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν.
Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπαλθεῖν,
15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤ(ῳσα,) κατήφησαν ἐκστησά-
μενοι τῷ λόγῳ. Προστάξας οὖν τῷ μὲν πλῆθει τὰς
εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὁπλιτῶν τοὺς πι-
στοτάτους ταῖς ὁδοῖς ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
ἐπρσοδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ
20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
ἐφοδὸν τῶν πολεμίων, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
ραχθῶσι, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ὑπεμνησκον, ὅν τρόπον γράψαιεν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμφθαι, διαλύσοντές μου τὰς
25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὥς παρακαλέσειάν με
πρὸς αὐτοὺς ἀφικέσθαι. Καὶ ταῦτα διεκινῶν τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι
δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. «Καὶ
«μὴν, ἔφην, Ἰωνάθῃ ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
30 «πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστήσαι τὸν
«ἐμαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοῦς
«κάγαθούς ἤγαγον, ὅθλον ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
«ετάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
«ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνῶτε καλῶς πεπράχθαι μοι
35 «τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
«εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότι· τούτους δὲ πάντας
«ἐμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
«πον ἐβίωσα, εἰ μετὰ πάσης σεμνότητος καὶ πάσης δὲ
«ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
40 «ὡς Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
«γειν δ' ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
«πρακται.»

ν'. Ταῦτ' ἔτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπραγμένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
τῶν πραγματούμενων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὥμνουν
ἀνυδρίστους μὲν ἔχειν τὰς γυναίκας, λελυπημένοι δὲ μη-
δέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τοῦτο δύο τῶν ἐπιστο-
λῶν δις οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροί, πεμφθεῖσας
50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
πρὸς ἐμὲ παρανεγίνωσκον τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν. ἑτέρα τε
πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείπόντων

JOSEPHUS. I.

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacecissit injuria,
res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
pro me acciperent qui ipsis praesent. His mihi renunciatis,
nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
nuo ipse descendebar, auditorus quid Jonathas ejusque
collegae dicerent. Mihi autem in publicum progresso statim
a populo universo applausus est, laetisque acclamationibus
me praedictarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postalavi
enim ab ipsis ut manerent,) mœsti vultuque demisso stabant
verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
militum fidissimos viis ad eas custodiendas praefecissem,
ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam
in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
quis derepente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me
scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
contentiones quae mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
me obsecraverint ipsos convenire. Haeque commemoratis,
epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
dum literis ipsos coarguerem. «Atqui, dicebam, o Jona-
«tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contendenti
«reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
«tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
«dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
«ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
«a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
«paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
«vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
«vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
«atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
«sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
«aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica-
«tis, si quid minus recte factum fuerit.»

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
Et anteaetis quidem testimonium perhibebant, in agendis
vero adhortabantur. Affirmabant etiam omnes jurejurando
se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
a me constituti interceptas mihi miserant, praeegebam Ga-
lilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil men-

82

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐξην δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, δόντων ἑκουσίως τῶν κοιμζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουράς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκοῦσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. Κὰν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔφην συγγινώσκειν τῶν ἤδη πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ πορευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψασι τὰ ληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μὴδὲν ὦν ὑπέσχητο ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ μὲν παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοῖς μὲν οὖν ἐγενομένη πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἤδειν στάσιν ὀλεθρον οὔσαν τοῦ κοινῇ συμφέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὀρμήσαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὀρμὴν οὔσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπηδήσας ἐφ' ἵππον ἐκέλευσα τοῖς πλῆθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἔπεσθαι, Γαβάρων ἀπέχουσαν εἰκοσι στάδια. Καὶ τοιοῦτω στρατηγίᾳ χρησάμενος παρέσχον ἑμαυτῷ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμφυλίου πολέμου κατάρχειν.

νε'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενομένη, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παρινέει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως ζέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἡλικίαν ἡδὴ προβεβηκότας καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἄνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσολυμιτὸν πόλιν εὐτρεπίζεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλασθῶσιν, ἔφην, πρὸς τοὺς λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράφει πρὸς « ἐμὲ, μένουν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ « τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν. » Ταῦτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμωσαμένων τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρα τρίτη μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίησάμην, συμπέμφας ὁπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἡδὴ γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμαρεία, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱερουσόλυμα καταλῦσαι. Συμπάρεμψα δὲ τοὺς πρόσβεις καὶ γὰρ τῶν τῆς Γαλιλαίας ὄρων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδίως τινὰ μαθεῖν ἀπαλλατομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν διατριβὴν ἐποιούμην.

νγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωάννην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσχαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Ἱβεριέων πόλιν πεπόρευοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

daci impudenter conflictum emittentibus. Sed multitudinē dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non invitati eas mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfecturi. Atque id sane perficerent, nisi Galilaeos quidem furentes colibuisse, Jonathae vero ejusque collegis dixissem me illis ignoscere quae jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, meque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego summo opere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum cohiberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitissim, eosque admonuissim ne ad irascendum et gravissimas poenas oculis ferrentur, jubeo centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et quereiam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « flecti oratione vestra, a communi Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilaea « manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad professionem instruxissem, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma pervenitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile legatos discessissem rescisceret. Quumque ista perficissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati essent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τούτων ἐκείνων ἄρχων, ἐγεγράφει πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλθόντας ὑποδέχεσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλέσθαι προστεθῆναι. Ἐκείνοι μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγγέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφη τῆς Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομέναι, καὶ σπεύδειν ἡζίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παραγενόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην γενόμενοι παρὰ τοῖς 10 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου διαφόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέισαντες περὶ αὐτῶν ἦγον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μακαρίζειν ἔλεγον οὗτω περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστραφέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένῳ κόσμον γὰρ 15 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δόξαν ἔρασαν, ὡς ἂν διδασκάλων τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέρων τε τῆς Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον, καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκείαν ἀπελθεῖν, περιμένειν δὲ ἕως ὑποχείριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ 20 ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους δρκους παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπίστειν οὐ θεμιτὸν ἡγούμεν. Καὶ δὴ παρακαλοῦσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαγῇ ποιήσασθαι, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον ὀχλεῖσθαι δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἐρ- 25 σκον.

νό. Κἀγὼ μὴδὲν ὑπονόησας, ἐς τὰς Ταριχαίας ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὁμοῦ ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπραγμονήσοντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ τῆς δόξου, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης, 30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἁλλήλων σημῆνωσιν ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθάνωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον ὄγκημα πολὺν ὄχλον ἐπιδέξασθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωνάθης φανερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη 35 δὲ στρατηγῷ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν. Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλόμενος ἀναφανδὸν εἶπεν, « ἄμενόν ἐστιν, ὦ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀνδράσιν « ὑπακοῦειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ 42 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξαις. » Ὑπεδείκνυε δὲ τοὺς περὶ Ἰωνάθην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπῆναι παρελθόν Ἰοῦστος, καὶ τινὰς ἐκ τοῦ δήμου συνέπειθεν. Οὐκ ἠρίσκετο δὲ τοῖς λεχθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν εἰς στάσιν ἐχώρησαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελ- 45 θούσα ἐκτὶ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασις ἀριστοποιεῖσθαι νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς τὴν ἐπιούσαν ὑπερβέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήσαν ἀπρακτοί. Εὐθὺς δέ μοι τούτων ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐπιδέξων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ 50 περὶ πρώτην ὥραν ἦγον ἀπὸ τῶν Ταριχιῶν, καταλαμβάνω δὲ συναγόμενον ἤδη τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευχὴν ἐπ' ὅτι δ' ἦν αὐτοῖς σύνοδος, οὐκ ἐρίνωσκον οἱ συλλεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀπροσδοχῆτως θεασάμενοι με παρόντα διεταράχθησαν· εἴτ' ἐπινοοῦσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præerat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasurum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes transire vellent. Illi quidem huiusmodi spe freti illinc digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat, (quem dixi Tiberiadis curatorem me reliquisse,) utque festinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obsequutus eo me contulisset, in interitus periculum incidi ex huiusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me deficere suasissent, quum primum me adesse audissent, de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum prædicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus administrandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant, ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adiciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam Joannis complecterentur: et domum quidem ocus redire aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima habentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crastinum diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aiebant Tiberiensium civitatem in tumultus concitare.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferebam, relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam, quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquamultos disposui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inanderent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes esset ingressus, palam quidem minime audebat verba facere de defectione, duce vero inliore civitati ipsorum opus esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans, aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scientia inclitis. » Quibus verbis Jonatham subindicabat ejusque collegas. Hæc loquutum Jesus Justus, quum in medium prodixisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta erant, et proculdubio coorta fuisset seditio, nisi necesse habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jonathas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium distulissent, re infecta abierunt. Istitis autem mihi actutum renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero in finem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant, deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos 52.

διαδοῦναι λόγον διὰ Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρῳ τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἐωραμένοι. Καὶ προσαγγελόντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων λεηλατοῦμένην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπιγούσης βοήθειας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νς'. Ἐγὼ δὲ καί περ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμοῦ ὑπήκουσα, μὴ δοῶν παράσχω τοῖς Τιβεριεύσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξήλθον οὖν, καὶ γινόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἴχνος πολεμίων ἤβρον, ὑποστρέφω συντόνως δδεύσας· καὶ καταλαμβάνων
15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνελλυθῆσαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μοι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διαγόντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφeron ἐπιστολάς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν
20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτούς, ἐπὶ βοήθειαν ἦκεν παρακαλούντων, (Ῥωμαίων γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν χώραν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιοφθῆναι δεομένους. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,
25 λέγειν ἀληθῆς δόξαντες αὐτούς, καταβοήσεις ἐποιοῦντο, μὴ καθέζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνήσιν αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπίνοιαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσσεσθαι μὲν ἔφην ἐτοιμῶς, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρᾶ
30 μῆσιν ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐπηγγελάμην· συνεβούλευον δ' ὁμοῦς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαίους σημαίνειν προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοίρας διελόντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ· πρᾶ
35 πειν γὰρ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλεύειν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπιειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μίτης μοίρας οὐκ ἔφην ἀφηγεῖσθαι δυνατὸς εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρσεν ἡ ἐμὴ συμβουλία. Κακείνους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς
40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γνώμαι, μὴ κατεργασάμενοις ἀδιανοήθησαν, ἐμοῦ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νς'. Ἐξ δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τούνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσηγήτο τοῖς πλήθεσι πανδημεί
45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευσεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρσεῖναι, τῷ Θεῷ φανερόν ποιήσαντας διὰ μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοήθειας πᾶν ἄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὗ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'
50 ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κάγω δ' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταφρονεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑποθήκης. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ ἐκτεῦν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράφουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ὥσθιν ἀρικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in castris, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonoea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subjiunt Jonathas ejusque collegae, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem haec eo animo ut, quum me auxilii praesentis ferendi praetextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populi que multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab iis qui in Galilaeae confiniis degebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abeundum. Ad haec ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique siue mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literae significarent Romanos in loca quatuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisae copias Jonatham ejusque socios singulos singulis praefici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam praestare; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem praerberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quae mente versaverant, quod ego contra ea quae moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Haec autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collega: scribunt Joanni, adhortantes ut mace ad ipsos veniat socum

δων ἂν στρατιωτῶν δυνηθῇ· λήψασθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χειρίον καὶ ποιήσιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξάμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακούειν ἐμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιμωτάτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
ἐσθῆτας ἐμοὶ συμπροσλαβεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπίθεσις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχαιραν ὑπεζωσάμεν ὡς οἷόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἦλθον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτοὺς γὰρ ταῖς θύραις ἐφει-
στήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἰσεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσήμου
ἀργυρίου ἐπυνάνατό μου παρὰ τίνι τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ὥς
ἂν ὁ Ἰωάννης παραγένηται. Κἀγὼ πάντα Κάπελλον
ἔχειν ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψεύδομαι. Τῶν δὲ παρ' ἐαυτοῦ
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἶπε, χρυσοὶ ὁδὸς ἔλαβες
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσήμου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτῶν ἐφόδιον πεμψθεῖ-
σιν εἰς Ἱερουσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιτηῖναι με δόντα τοῖς
πρέσβειν τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνεὶ ἐγὼ στάσιν μέλλουσιν ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μᾶλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἀλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβειν
« ὑμῶν, παύσαθε χαλσπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτοὺς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἔτι μᾶλλον κατ' αὐτῶν παρωξύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικον πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι θορυβουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψιν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκε τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὀπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
Θεοῦ προνοοῦντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διαφάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἄξιός ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθάνειν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπαθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθῃ λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτίσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθύς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναιρεῖν τε ἐπιερώνουν. Ὡς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adduceas quocunque milites possit : facile enim me ca-
pturum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequentis duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinis
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
prosencham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingressi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extraher-
et tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidissas, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legalis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum* mutatio-
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se nequitiam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncios in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese cohibere, (Deo fortasse salutis meæ
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interissem,) in hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio man-
nus in me injiciebant, meque interficere adnitebantur. At
quum prium comites mei facinus conspexerunt, gladiū

χαίρας καὶ καίειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀραμένους, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἔαρπαζουσι με τῆς τῶν πολεμίων βίας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προελθὼν ὀλίγον ὑπαντιάζειν ἐμελλον τὸν Ἰωάννην ἰόντα μετὰ τῶν δπλιτῶν, δέισας ἐκείνον μὲν ἐξέκλινα· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην σωθεὶς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών. Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ᾧ παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τὸν Τιβεριεὺς παρ' ὀλίγον διαφθαρεῖν παρ' αὐτῶν. Ὀργισθὲν δ' ἐπὶ τούτοις τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλ-
15 λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκφέρειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
πειν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην ἄρδην αὐτὸν ἀφανίσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπειχόν δ' ὁμοῦ αὐτοὺς ἐγώ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
νειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμφθέντες ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν.
20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκοῦντα πράττειν αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ καὶ Ἰωάννης, οὐ λαθούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας, ἀνεξεύγνεν εἰς τὰ Γισχάλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται πάλιν
25 οὓς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
λιήλου παροῦνθαι, δτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύα-
σαν. Ἐφασαν δ' οἱ πρέσβεις δτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
30 ὁ δῆμος ὥρμησεν ἐπιπυρρᾶναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμ-
ματα, δι' ὧν οἱ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ τοῦ δήμου δεσθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας ἀρχὴν ἐβεβαίουν, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
τασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὅσσον. Ἐντυ-
35 γὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβήλα κώμην ἀφικόμεν, ἐνόησάν σὺν τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα τοὺς πρέσβεις διηγῆσθαι τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν καὶ μισοπυρρῖαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας
40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς πρὸς οὓς δὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεζόμενοι δ' ἐκείνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ τα-
45 ρχόντες οὐχ ὡς μετρίως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριεῶν τοὺς τε πρωτεύοντας Γαβάρων, βρολήν τε προτιθέασι σκοπεῖσθαι κελύον-
τες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριεῦσι μὲν οὖν ἀν-
τέχεσθαι μᾶλλον ἐδόκει τῶν πραγμάτων· οὐ δεῖν γὰρ
50 ἔφασαν ἐγκαταλιπεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοις προτεθειμένῃ, ἄλλως τε μηδ' ἐμοὶ μέλλοντος αὐτῶν ἀφεῖσθαι. Τούτο γὰρ ὡς ἡπειληκότος ἐμοῦ κατε-
ψεύδοντο. Ὁ δὲ Ἰωάννης οὐ μόνον τοῦτοίς συνηρέ-
σκετο, παρεῖναι δὲ συνεβούλευεν αὐτοῖν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis, populoque sublati lapidibus in Jonatham irrudente, ab hostium violentia me eripuerunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, præ metu illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum salvus perveniens, navigio forte arcepto eoque consensu Tarichæas trajeci, ita ut præter expectationem e periculo evaserim. Atque illico Galilæorum primores ad me acciri jubeo, illisque denaro quo modo ab Jonatha sociisque et Tiberiensibus contra fœdera proditus essem, utque parum abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilæorum multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer illis bellum inferre, sed ipsis permetterem in Joannem proficisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitatos, ipse reprimebam, exspectare jubens donec rescisceremus quidnam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi renunciaturi sint: ex illorum enim sententia quæ factu optima viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista dixissem, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiæ ei parum successerant, Gischala se recipiebat.

60. Non multis autem post diebus revertuntur legati, et nuntiabant populum valde irasci Anano et Simoni Gamalielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in Galilæam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea exciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferebatur populus ad domos eorum comburendas. Præterea literas afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis precibus eos obsecrans populo, mihi quidem confirmabant Galilææ principatum, Jonathæ vero ejusque collegis præcipiebant quantocius domum redire. Literis igitur perlectis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galilæis jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymitarum et indignarentur iniquitatem eorum, quæ perpetrata erant ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum præfecturam suo decreto mihi ratam fecerint; quæque Jonathæ ejusque sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quidnam facturi essent.

61. Illi vero, quum epistolam acceperant et non mediocriter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Tiberiensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad concilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut rerum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos aiebant urbem suam deserere quæ semet ipsis commis-
erit, præsertim quum foret ut ipse illis manus non abstinere. Hoc enim confingebant, quasi id illis intermi-
natus fuisset. Et Joannes non solum ista comprobabat, sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσοντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βαδῖως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἀξίωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενηνοχέειν γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπλάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

56. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχῃ προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμμαχήσοντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Ἰσχυάλοις. Οἱ τοίνυν 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναζεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάριττα κώμην ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μῆσθιν νύκτα τοῖς ἐμοῖς φύλαξιν ἐπιπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὅπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν 20 δεσμοῖς ἐπὶ ὅπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλμην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευὶς, ὃ τὴν φυλακὴν ἐπιστετεύκειν. Παραλιπῶν οὖν ἡμέρας δύο, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὅπλα καταθεμένους 25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἤδη διαπεπορευῆσθαι) βλασφημῶς ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπάσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διελὼν, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λοχῶντας περιμένειν, χιλίους δὲ εἰς ἑτέραν κώμην, ὀρεινὴν μὲν 35 ὁμοίαν, ἀπέχουσαν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίου, εἰσῆγαγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὰν λάθωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτοὺς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προύπτῳ καθεζόμην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν. 40 Ἐοσαύτῃ γούν ἀφροσύνῃ κατέσχεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνῃν προῦθесαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἱστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἀνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 Ἐγ'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζαρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πολλῶν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔφη καταβάς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διαναί- 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἀνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθείς, οὐκ ὥκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζαρος ἐνέδραν ὑποπεύσας ἔμεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμωνα μετὰ φίλων τῶν παραφυλασσόντων αὐτὸν ὑπαντιάσας ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commode administrum; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogebant.

62. Tiberienses autem mœnibus quidem suis firmandis providerunt, incolæ vero arma jubent resumere : et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites accieverunt, auxilio futuros, si quando res suæ mecum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma depouere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam : nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Imo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias intercipere et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquam multis qui ipsis præsidio essent : velle enim me aiebam, cum ad eos descendissem, fœdus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspicatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque eum

ζώμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 5 δάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὥς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 10 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 καλεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὐποὶ τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπιφεύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 15 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ᾗδον τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίδωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβοῦσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς εἰληφθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 20 βου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἱκέτευον φείσασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλασθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα καταλαβὼν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 25 τοῦ σώματος θεραπείαν ἐγίνόμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τὴν ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπισχνοῦμην τε δοῦς ἐφόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

ἔδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίους ἐπαγ-
 30 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ ματαπεμφάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οἵτινες εἰεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδειξομένων δὲ τοὺς ἀνδράς, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 35 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοῦς ἐφό-
 δια μετὰ Σίμμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκουσιν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 40 ἐπιανορθώσασθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίσει λέγοντας. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαπραγῆς περισεύ-
 σαντα σῶσαι με τοὺς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Καὶ γὰρ τοῖς
 ἔχουσι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 45 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περιειμένον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔχοι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἥρπαγης, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπασιν ἠπειλήσα μετ' ἡμῶν τιμωρίαν ἐπιθήσασιν μὴ
 50 χομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἥρπαξαισαν. Πολλῶν δὲ
 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδίδωκα.

ἔε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραπτά, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 55 ζειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἑβραν ἢ χάριν τὸ ψαῦδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τὴν τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταπρῶ-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi et
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi for-
 5 tius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum: militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quia victoria cederet Tiberiensibus, (militēs
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 10 tatem usque persequutus sum: aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnatam esse ipsorum civitatem, prae metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoris ab liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 15 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbere. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, eum super his quae acciderant conse-
 labar: atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum millibus
 Tiberiadem veniebam, populique istius primoribus in circums
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem viuctos
 in urbem Jotapam misi, Jonathan vero et Ananiam socios-
 5 que vinculis solutos et comestis instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluiscent, supplices obse-
 crabant ut quae facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quae male fecissent, suae in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quaecunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdidierant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quae penes
 ipsos essent in medium afferrent: diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quendam e militibus meis conspiciat veste
 10 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē poenam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in apricum protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meae partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hie de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiae
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 15 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia: sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέφευται, ἡλχί-
θους δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογία-
5 σασθαὶ γὰρ νῦν ἀνάγκη) ἔχω καταψευδομαρτυρούμενος)
ἔρω τὰ μέχρι νῦν σεσιωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάσῃ
τις ὅτι μὴ πάσαι περὶ τούτων ἰδῆλωσα· τῇ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔστι δ' ὅμως μὴ πικρῶς τὰς τινων πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητα. « Πῶς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
ρόντα), Ἰούστε, δεινότερα συγγραφέων, (τοῦτο γὰρ
« αὐχεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἴτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἢ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνελήφατε τὰ ὅπλα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμαίτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτὸν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκέτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξως ἐκείνης ἔπescen. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὔεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὔεσπασιανοῦ κατεδόσαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἑνοικοὶ, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὔεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἔξου-
« σίαν ἀποκτείνειαι σε, πολλὰ τῆς ἀδελφῆς Βερενίκης
« δεινθείσης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐφύλαξεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καγὼ δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορῶμαιοι μήτε φιλοβασιλεῖς γεγό-
« νατε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισται,
« Σέπφορις καὶ Τιβεριὰς ἢ σὴ πατρὶς, ὧ Ἰούστε·
« ἀλλὰ Σέπφορις μὲν ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « καίμην καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυναμένη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνωνκυῖα τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυσεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἡπάτησάν με τεύχεσιν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
«σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγμάτων ἡγεμονεύσαν-
«τος φρουρὰν ἔχοντες ἐνεδέξαντο, καταρροήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυναμένου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱεροῦ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσίᾳ γενέσθαι,
« συμμαχίαν οὐκ ἐπέμψαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus silui. Neque mirum cuiquam sit quod non autem
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbè redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibi met arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasiani Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et poena
« dedisses jussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinctum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui has legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edicto quoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mæ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων δπλα λαβεῖν. Ἢ δὲ σὴ πατρίς, ὦ Ἰούστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν στάδια τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχουσας βα-
 « σιλείας, μηδεμιᾶς δὲ πόλεως Ἰουδαίων παρακειμένη
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βῆας εἰδύνατο· καὶ γὰρ ἡ τε πόλις ὅ τε δῆμος ὅλων
 « ὑπόκειται. Ἄλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἡμῶν ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὦ Ἰούστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οἴδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωταπάτα κατὰ κράτος ληρθέντα, φρούριά τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « πεσόντα. Τότε οὖν ἐχρῆν ὑμᾶς πάντως ἀπῆλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥῆψαι τε τὰ δπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιμενίνατε
 « Οὔεσπασιανόν, ἕως αὐτὸς ἀφικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυναμέως προσέλθῃ τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ δπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένῳ
 « καὶ τὴν ἄνοιαν ὑμῶν παραιτουμένῳ συνεχώρησεν
 « Οὔεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοῖνον αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέφθειρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀδοθήκοντα πάντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνετε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτοις ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχί-
 « λιοι Τιβεριέων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληφθέντες αἰχμαλῶται; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποιηκέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρὸς, ὥς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχώρησας ὑπὸ Οὔεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίθῃντι, ὁ τοσοῦτοις δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 « κας δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθάνειν
 « ὁ δὲ κελεύσας ἅπαξ, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχάριστο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακοῦργήματα ταῖς ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὥς καὶ ταύτας σὲ ἤρε βραδυστοχούντα, ἀπῆ-
 « λασε τῆς ὀφείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς ἔω. Θαυμάζειν δ' ἔπεισέ μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραφότων αὐτὸς ἡμῖν ἐξηγγελ-
 « κέναι, μήτε τὰ παρὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενός (ἦς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ)
 « μήθ' ὅσα ἔπαθον Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιρκίας ἢ ἔδρασαν ἡμᾶς παρακολούθησας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἐπραξεν πολιορκούμενος δυνηθεὶς πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγεῖλαντες ἂν διεφθάρησαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « hosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilaeae partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjicere, et auxilio venire regi
 « Romanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per expectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admoveat: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestramque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligerare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestrum
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsiderer Iotapatis. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum profu-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subit mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galilæam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἄλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πραγθέντα μετὰ ἀκριθείας φήσεις
 « συγγεγραφέναι. Καὶ ποῖς οἶόν τε ; οὔτε γὰρ πολέμῳ
 « παρέτυχες οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνως ὑπομνήματι
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφὴν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἀμεινον ἀπάντων συγγεγραφέναι, διὰ τί, ζώντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 10 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἡκόντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον ; πρὸ γὰρ εἰκόσιν ἑτῶν εἰ-
 « χες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδότην ἐμελλες τῆς
 « ἀκριθείας τὴν μαρτυρίαν ἀποφέρεισθαι. Νῦν δ' ὅτε
 15 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μεθ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίζεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑμαυτοῦ γραφῆς ἔδεισα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτορσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἡδὴ θλεπομένων. Συνήθειν γὰρ ἑμαυτῷ τε
 20 « τηρηκότε τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐρ' ἢ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνιοι καὶ παρετετυγχέουσιν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 25 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδόναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραφεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 30 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλευθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι πάρεστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καί μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραφάντων
 35 « ἀκριβοῦσθαι. Πέμπε δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλάτε. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾷς ζοικας
 « χρῆζειν διδασκαλίᾳς ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μέντοι συντύγῃς μοι, καὶ αὐτὸς σε
 40 « πολλὰ κατηχῆσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ κολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνευόμενος, ὅς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκεῖνος τοιαύτης κακοθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 45 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστον, ἀναγκαίαν λαβόντα τὴν παρέκδοσιν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθαι.

ζς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβεριάδα καὶ
 καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύομην περὶ τῶν πρὸς
 50 Ἰωάννην πραγματούμενων. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 Γαλιλαίοις ὀπλισάντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 αἰτίου γεγονότος. Οὐκ ἠρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμαις
 αὐτῶν, προαίρεσιν ἔμων τὰς τραχιὰς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum nec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris ?
 « maximoque est indicio, quod scripseris contra quam Car-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superstes esset, cognat-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti ? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas : et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentia testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pæne adhuc ante omnium oculos versarentur :
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non
 « nulli bello interfuerant : inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit : rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci ; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aherat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 quibus necessario instituenda erat digressio, hactenus dicta
 sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pōnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententiā, cui constitutum erat
 sine corde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστέλλειν Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινῶναι τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τούτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνω τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασι λαβεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προτεῖναι τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμπερόντων. Ἡπεῖλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὄπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκήσεις καὶ δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ παραχθέντες οὐ τι μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὄπλα ῥίψαντες ἤκον πρὸς μετετραχιχιλοὶ τὸν ἀριθμὸν. Μόνον δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς χίλιοι καὶ πενταχόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοδος ἔμεινεν.

Ἑξ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὄπλα, πεποισμένοι τῇ τε τῶν τοιχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με δρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν θᾶττον παραληφόμενον αὐτὸν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Ἄλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, τότε δὲ οὐ διεσάφησεν. Κἀγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαβόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσοντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνέπιμψαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δέσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορθήσεως κατὰ τὸν ὁμοῦλον ἐπὶ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασωσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὔχωρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἑώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμεν ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

Ἡ'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

lus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent: atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subjecturum esse, bonaque illorum publicaturum. His illi auditis, nec mediocri timore percussi, Joannem relinquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria præ metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse ocus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista acceptagem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensaque,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, ædes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt: nam homines præ metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti morem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimetur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ raptu ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumoris faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium sanorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum absuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράφουσι πρὸς τὸν βασιλέα, πα-
ρακαλοῦντες φρικέσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληφόμενον τὴν
πολιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστο-
λάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τι, Κρίσπῳ
5 μὲν τούνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίῳ, δίδωσι πρὸς τοὺς
Τιβεριεῖς φέρειν. Τούτον κομίσαντα γράμματα γνω-
ρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἀγρυσιν ἐπ'
ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παραγυνθέν ἐφ'
8 ὅπλα τρέπεται. Συναχθέντες δὲ πολλοὶ πανταχόθεν κατὰ
10 τὴν ἐπιούσαν ἤκον εἰς Ἀσχωὶν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κα-
τάλυσιν ἐποιούμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιούντο,
προδότην ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως
φίλῃν, ἐπιτρέπουν τε ἡξίουσιν αὐτοῖς καταβῆσιν ἄρδην
ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς εἶχον ἀπε-
15 χθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

89. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἠπόρουν τίνα τρόπον ἑξαρπάσω
τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὀργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρ-
νήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραφέναι τοὺς Τιβερι-
εῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκεί-
30 νου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύννοους οὖν
πολλὴν ὥραν γενόμενος, « ὅτι μὲν ἡδικήκασιν, εἶπον,
« Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμᾶς οὐ
« κωλύσω διαρπάσαι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως
« τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνον Τιβεριεῖς
35 « προδότηι τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονότασιν, ἀλλὰ πολ-
« λοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμέι-
« νετε δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ
« τότε πάντας ὑποχειρίους ἔχετε καὶ θεούς ἰδίᾳ ἐπάξει
« δυνήσεσθε ». Καὶ ταῦτα εἰπόντες ἐπείσατο τὸ πλῆθος, καὶ
40 παυσάμενοι τῆς ὀργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασι-
λέως δὲ πεμφθέντα δεῖσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς
ἡμέρας ἐπὶ τινα τῶν ἑαυτοῦ χριῶν ἐπείγουσαν σκη-
ψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον
λάβρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιωτὴν φύλακα καὶ
45 φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωχθῆσεσθαι. Καὶ ὁ
μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεισθεὶς διέφυγε, Τιβεριὰς δὲ
μέλλουσα δεῦτερον ἀφανίσθαι, στρατηγῇ τῇ ἐμῇ καὶ
προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὁρῶν οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

90. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰουστὸς ὁ Πίστου
40 παῖς λαθὼν ἐμὲ διχθιδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰ-
τίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀφηγήσομαι. Λαβόν-
τος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τι-
βεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων
μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰουστὸς ἐφ' ὅπλα
45 χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτῶς ἐφίμενος πραγμάτων, καὶ
δι' ἐλπίδος ἔχων ἄρξαι Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἑαυτοῦ
πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῆθέντων ἐπέτυχεν.
Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐχθρῶς ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς,
διὰ μῆτιν ὧν ἐπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν,
50 οὐκ ἠνείχοντο στρατηγοῦντος αὐτῶν Ἰουστοῦ. Καὶ γὰρ
δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ
κοινού τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πολλὰκις εἰς τοσαύτην ἤκον
ὀργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτείναι τὸν Ἰουστόν, φέρειν
αὐτοῦ τὴν μαχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Ἀσίτας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub
imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat,
illisque rescripsit, et literas ad Tiberienses perferendas cui-
dam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem
nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas de-
ferebat agnitum comprehensumque ad me ducunt : plebs
autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad
arma procurrebat. Quumque multi postridie ejus diei un-
dique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua dever-
sabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem
proditricem appellantes regisque amicam : postulabantque
ut permitterem ipsis, descensus illic facto, eam funditus
evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac
Sepphoritis.

89. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo
Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam influari non pote-
ram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam literæ,
ab illo ad eos rescriptæ, rei veritatem arguebant. Itaque
quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam,
« Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me
« stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen
« ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum.
« Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt,
« sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ ha-
« bentur. Quare manete tantisper, dum exactius elidi-
« cero quinam fuerint proditoris auctores : et tunc omnes
« in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos
« singuli adducere poteritis. » Atque hæc loquutus persnasi
multitudini : moxque, ubi ira rescederat, domum quisque
suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus
erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum si-
mulassem me necesse habere e regno abire ad aliquid ne-
gotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut mili-
tem custodem incubaret, atque ita ad regem fugeret : neque
enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo
obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii
discrimine iterum constituta esset, mea solertia, qua ei
providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

90. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad re-
gem perfugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam.
Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra
Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et
a Romanis neutiquam desciscere. Justus vero suadet eis
arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraret-
que imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non
tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensi-
bus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bel-
lum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non fe-
rebant. Atque ego, cui commissa erat præfectura Gali-
lææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira
accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo,
quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἐπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσειν παρ' ἐκείνου νομίζων.

οα'. Σεπφορίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλουν ὡς αὐτοὺς θάττον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόφουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομὰς. Καὶ τέλος ἐπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν 10 πάλιν συγγὴν, ἣν ἐλθοῦσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς πέραν ῥώρας, ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμέ στρατιώτας, ἤκον εἰς Γάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ κλιμακῶν ἐμβιβάσας συχοῦς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατὴς τοῦ πλείστου τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὐ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο 15 δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφοριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὑστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδίον μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ χαρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γάρ με τῶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοὺς 20 πίσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματός μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἢ παρὰ βασιλέως δύναμις ἦκεν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας 30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοικοῖς 35 ἀποκλείειν.

οβ'. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπυθόμην, πέμπω διςχιλίους ὀπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα θέντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραξαν, 40 μέχρι τριςχιλίους ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινὶ φάραγγι καθίσας λόχον οὐκ ἄπωθεν αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παραινέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῦτα μέγρις 45 ἂν ἐπισπᾶσονται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γάρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νότου δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐπορεύθησαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀρεῖα 50 χρησάμενος ὑποστροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπήντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· καὶ κατῴρωθό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ πρᾶξις μὴ ἐμποδῶν γενομένην δαίμωνος τινας. Ὁ γὰρ ἵππος ἐπ' ὧ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτῶδῃ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eadem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos ocius veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimere. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque: quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copiis urbi admotis mœnibus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post prœlio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adiassemus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, qui quæ apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copię equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gannala, ut omni a Galilæis comœatu incolas excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regiones ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regiis obviam processi, et in fugam compuli. Atque prœlium mihi ea die proreus ex animi sententia successisset, nisi fors quadam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnam, in locum cœnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κατήνευκέ με ἐπὶ τοῦ ἑδάφους· θραύσεως δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκομίσθην εἰς κόμην Κεφαρνώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοικότες μή τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφάμενος οὖν ἱατροὺς καὶ θεραπευθεὶς τὴν ἡμέραν ἐκέλην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέξας, δόξαν τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετεκομίσθην.

10 οἱ γάρ. Σύλλα δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμὲ πάλιν θάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῇ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμᾶς προεκαλέσαντο. Τῶν δ' ὑπάκουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιφανέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταραξάντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἕξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέγχι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπελευκέναι γάρ τινας δούλους ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαιῶν εἰς Ἰουλιάδα, 20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οὐδ'. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνέεται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν 25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἄλγον προδεδωκέναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥωμαίους φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήγετε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμψθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς ὅψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις 30 ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπει δὲ Οὐεσπασιανὸς εἰς Πτολεμαίδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεδόνων Ἰούστου τοῦ Τιβερίου, οἱ τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθῆσθαι 40 μενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν, ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπρωρίται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανόν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιδον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων, 45 ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποίησατο, καὶ ὡς ἐκίθειν εἰς τὰ Ἰουδαία ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, 50 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληρθεὶς ἐδέθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἔστιν, ὡς οἶμαι, καὶ ὅσα

allisit : quum autem articulorem ad manus carpum facta esset contusio, deportatus sum in vicum, cui nomen Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequendis destiterunt, atque reversi de me vehementer animis angebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichæas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quæ mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordanem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad prælium provocarunt. Quibus pugnam non detrectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichæis navibus Juliadem advectos esse, præ metu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incessere corperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercitum præfectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quæ gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sephoritæ, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, præsidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilæam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichæam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quæque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post solutus, quæ item ipse in bello Judaico perfeci, quæque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μη κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραφα τῶν ἐν τῷ βίῳ μου πεπραγμένων νῦν προσαναγράψαι.

οὐ. Τῆς γὰρ τῶν Ἰωταπάτων πολιορκίας λαβούσης τέλος, γινόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμην, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἀγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ καλεῖσάνατος αὐτοῦ ἡγαγόμενην τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτῶν τῶν κατὰ Καῖσαρειαν ἄλουσῶν ἐγχώριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάγη. Γυναικα δ' ἑτέραν ἡγαγόμενην κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ παλλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἔχοντων ὑποχειρίον με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, ὁσάκις νικηθεῖεν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταδοσῆναι ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην ἄξιούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἀγνοῶν, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευε ὁρμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὅτι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης μὴδὲν ἔχων τιμιώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαβὼν φυλάξαιμι, σωματίων ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίων ἱερῶν ἔλαβον χαρισισμένου Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πενήτηντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἐνθα πολὺ πλῆθος αἰχμαλώτων ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συγγένων ὑπάρχοντας ἐρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα θντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περμυθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἵππεῦσιν εἰς κόμην τινὰ Θεακῶν λεγομένην, προκατανοήσων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφωιν εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθελεῖν αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὃ δὲ τρίτος ἐζησεν.

οὐ. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνονήτους ἰσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθέζεσθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἰδέεσθαι με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμωιν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλῆς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ καταλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένην,

de bello Judaico non retulerim, nec quidem memorem.

75. Iotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa cura habebam, Vespasiano in plurima honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriæ. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad penam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutiebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in meorum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res milii ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quod inclusa erat magna captivorum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit in ædibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων ἔδωκεν καὶ τιμῶν διετελεῖ μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου μεταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών· ὁ μοι διὰ τὸν φόβον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ καὶ δισχίλους τῶν ἐγγυωρίων συναναπέισας, ἐκείνοις μὲν αἵτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς ἔφασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὄπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.

20 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κατέγνω θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοφθεὶς ἀπέθανεν. Πολλάκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλαβον δὲ παρὰ Οὐεσπασιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ' ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς τοῖς ἡθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμενην γυναῖκα κατωκχυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν γῶραν ἐπιφανεστάτων, ἦθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν· ὥς ὁ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξεν. Ἐκ ταύτης δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰούστος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνων, ὁ καὶ Ἀγρίππας ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τίτος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῇ πατρὶ τὴν τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλάκις τε κατηγορηθέντος οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς καὶ προσήυξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κατηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ χώρας ἀτίλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μέγιστη τιμὴ τῶν λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία διετελέσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπραγμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἔτεροι. Σοὶ δ' ἀποδεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit, et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jomathas nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem in causa erat exitii; ipse vero, a provinciae præside victus et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod mentitus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici* traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis, qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei providentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem dimisi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissimis nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ nullas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos suscepi filios, Justum natu grandiozem, et post eum Sionidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Imperatorum *benefolentia* perpetuo eadem. Nam defuncto Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer, non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, honoribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusatores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ provincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acceperit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero de moribus meis judicent alii, prout cuicumque libuerit. Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epaphrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia hic narrationem claudio.